

DEL PASSAT

L'INFERN DE PEDRA

III

EL TOBOGAN DE LA MORT

En el més profund de l'ànima de molts homes sol existir-hi un sediment de vanitat, que no es manifesta mai, per manca d'ocasió. Aquesta era l'ocasió propícia per què aquesta vanitat meva, que jo mateix ignorava el seu niu, exaltada ara fins al deliri, per manca d'altres títols, m'induïa a voler-me significar *més que els altres companys* i tal vegada immortalitzar el meu nom amb el nou descobriment d'un *Palau Encantat de Fades*, una nova «Salle Feherique» de les cèlebres coves de Batarrahâm, d'una gruta del «Mansuet» del nostre Montserrat, d'unes coves d'«Artà» i «Manacor» de l'Illa Daurada. Impel·lit per aquesta malastruga vanitat, em fico pel portell escollit, seguit del meu corresponent fil; a mida que avanço, tinc d'anar-me ajupint fins arribar a haver-me d'arrossegar; ara és ja un closell rodó que, a troços, és prou just per a passar-hi el meu cos; amb les mans i peus, arrecono el fang per a poder anar endavant, tal com un corc rosegant la fusta, talment un taup furgant terra endins. Ja no sento els meus companys, ni els degotalls al caure, ja no em resta més que la llum elèctrica de mà, que economitzo en ço possible, per què després no em falli. Fins ací he anat pujant suau-ment, més ara ja fa estona segueixo aquesta canonada serpejant i planerament; a troços es troven uns com anells interiors que clouen més i més dificultant l'acció de braços i cames per a seguir avançant, com si fossin els nusos de l'interior d'una canya. Noto no obstant que, a despit d'ésser més estret, tinc més facilitat per anar tirant endavant. No créc haver-me trobat en lloc tan absolutament fosc i silencios. Sols és trencat aquest silenci per les fortes pistonades del motor del meu cor, únic que no puc suprimir, puix que l'alè me l'aguanto per veure si puc percebre el més lleu soroll. Res. ¿Manca gaire per arribar al final? M'entra una espècie d'angoixa al pensar en una possible emanació del terrible *gas grisú*. El cap em vull,

JHON

(Continuarà)